

Fra medlem til medlem

Demenskoordinator i Frederiksberg Kommunes hjemmepleje

Jannie Sternberg, demenskoordinator i Frederiksberg Kommunes hjemmepleje

Fra medlem til medlem

Jeg, Jannie Sternberg, og min kollega Bitten Sarring er begge sygeplejersker og ansat i kvalitetsstaben i Frederiksberg Kommunes hjemmepleje. Her sidder vi dør om dør med hjemmeplejens øvrige koordinatore for psykiatri, palliation, sår og hygiejne osv.

Vores nærmeste samarbejdspartnere uden for hjemmeplejen er kommunens demenskonsulenter, som er ansat på Frederiksberg Sundhedscenter. To psykologer er ansat med ansvar for blandt andet pårørende grupper, demensferie og individuelle samtaler med borgere og pårørende. Der er ligeledes ansat en socialrådgiver med ansvar for alle magt- og værgemålssager.

En helt almindelig dag for mig starter med at logge på computeren og tjekke mails samt korrespondance-meddelelser i kommunens omsorgsjournal. Her ser jeg efter, om der noget, jeg skal forholde mig til vedrørende igangværende borgerforløb, og om der er nye borgerhenvendelser, jeg skal tage mig af. De fleste nye borgersager modtager vi gennem henvendelser fra hukommelsesklinikkerne. Her er tale om både borgere under udredning og diagnosticerede borgere.

Mange henvendelser kommer også fra hjemmeplejens medarbejdere, der har været ude hos en borger med kognitiv svækkelse og har fundet problemstillinger, som kræver faglig sparring og rådgivning.

Kommunens visitatorer henviser også ganske ofte borgere videre til hjemmeplejens demenskoordinatorer. Typisk er der tale om pårørende med behov for råd og vejledning eller, at borger har komplekse problemstillinger som skal vurderes ud fra en demensfaglig vinkel.

Jeg tilrettelægger selv min arbejdsdag og arbejder typisk fra kl. 08.00 til 15.30. Nogle dage bliver arbejdstiden dog noget senere, da jeg forsøger at tage hensyn til borgerbesøg hos borgere, hvor ægtefælle eller andre pårørende er erhvervsaktive. Det kan også forekomme mødeaktivitet eller andet ud over den normale arbejdstid.

Langt de fleste formiddage kører jeg ud på borgerbesøg. Det foregår på min

fine tjenestecykel iført min, knap så fine, kommunale cykelhjem. Det fungerer helt fint, da Frederiksberg er landets mindste kommune, men også med den mest tætte befolkning. (Der bor cirka 104.000 borgere på Frederiksberg).

Borgerbesøg kan som sagt være hos helt nydiagnosticerede borgere, hvor mit besøg er den første kontakt, borger og pårørende har med primærsektor og det kommunale system.

Det sker også ganske ofte, at jeg tager på besøg sammen med visitatorer eller medarbejdere fra hjemmeplejen – alt sammen for at sikre borgeren det mest sammenhængende og trygge forløb igennem systemet.

Ganske ofte deltager jeg i fokustavlemøder, afholdt af hjemmeplejens teams en gang om ugen.

Andre dage går min vej forbi værestedet på Roskildevej, som er kommunens tilbud til de yngre borgere med demens. Her mødes jeg med personalet fra morgenstunden, før borgerne kommer, til faglig sparring. Vi arbejder meget tæt sammen idet, demenskoordinatorer har forløbskoordinationen, mens personalet har den helt nære og tætte kontakt til borgerne.

Nogle gange kan det lade sig gøre at blive hængende lidt og hilse på borgerne, når de kommer kl.10. Dagen begynder altid med en kop kaffe og en snak om ønsker for dagens aktiviteter.

Når borgerbesøgene er klar, vender jeg tilbage til kontoret og varetager de mange administrative opgaver og mødeaktivitet, som jobbet også indebærer. Ofte er der undervisning af studerende og elever, introduktion af nyansatte sygeplejersker, vejledninger, som skal skrives, puljeansøgninger, der skal kvalificeres mm. En ting er i hvert fald sikker – der er ALDRIG en kedelig dag i mit job.

Foto: Jannie Sternberg på sin tjenestecykel

Min hverdag i demensklubben

Lone Vasegaard, kliniksyegeplejerske i Demensklubben, OUH og formand for DKDK

Fra medlem til medlem

I 10 år har jeg været ansat som kliniksyegeplejerske i Demensklubben OUH.

Vi er 2,5 kliniksyegeplejerske ansat, og vi deler opgaven som kontaktsyegeplejerske for de patienter, der kommer til undersøgelse i klubben.

Jeg tager imod de patienter og pårørende, jeg er kontaktsyegeplejerske for. Derudover interviewer jeg den/de pårørende, der er med ang. patientens daglige funktionsniveau. De har desuden mulighed for at fortælle om de ting, de synes det er svært at give udtryk for angående patienten. Mange pårørende sætter meget stor pris på denne mulighed for at kunne fortælle om de symptomer, de oplever i dagligdagen.

Som kliniksyegeplejerske er jeg også med, når patient og pårørende informeres om undersøgelsesresultater, diagnose og evt. medicinsk behandling.

Jeg skriver og sender kommunikationsrapport – et resume af forløbet i demensklubben - til kommunens demenskoordinator. Hvis patienten får doseret medicin, sendes der også besked til hjemmeplejen.

Der aftales et opfølgende besøg hos kontaktsyegeplejersken ca. 2 måneder efter, at der er givet en diagnose. En stor del af patienterne bliver afsluttet ved dette opfølgende besøg, hvis de tåler den medicinske behandling, og der har været besøg af demenskoordinatoren.

Flere af patienterne følges i en længere periode. Det kan f.eks. være, hvis de stadig har tilknytning til arbejdsmarkedet, er deprimerede eller andre grunde. Ofte er det kontaktsyegeplejersken, der har disse besøg og aftaler den medicinske behandling med kontaktlægen. Det sker også, at både læge og sygeplejerske deltager i besøg alt afhængig af, hvad det drejer sig om.

Patient og pårørende informeres om, at hvis der opstår problemer i relation til den medicinske behandling, skal de kontakte demensklubben, så længe pati-

enten er tilknyttet her.

En stor del af min dag går med telefonsamtaler - ofte med ægtefæller eller andre familiemedlemmer.

Ud over den direkte kontakt med patienten og familien er det kliniksyegeplejerskerne, der gennemgår de henvisninger, der kommer til demensklubben. I samarbejdsaftalen er det fastlagt, at den praktiserende læge skal tage en række blodprøver, lave EKG, lave MMSE, henvise til CT-scanning og aftale med patienten, hvem han/hun vil have med til undersøgelsen i demensklubben.

Hvis der er behov for at lave lumbalpunktur, informerer jeg om undersøgelsen, bestiller de prøver, der skal laves på spinalvæsken, og er med ved undersøgelsen.

I demensklubben har vi ugentlig en tværfaglig konference, og såfremt det besluttet, at der er behov for yderligere undersøgelser, så som neuropsykologisk test, lumbalpunktur eller andre scanninger, er det kontaktsyegeplejersken, der tager kontakt til patient og pårørende og informerer om undersøgelsen.

Alt i alt er mit job som kliniksyegeplejerske på Demensklubben OUH et meget spændende, selvstændigt og afvekslende job. Jeg sætter stor pris på den tætte kontakt med familierne, som i mange tilfælde strækker sig over en længere periode, og dermed giver en særlig relation.

Foto: Lone Vasegaard på sin arbejdsplads

Går du rundt med en god historie fra din daglige praksis – det kan være noget der lykkes, noget du erfarer, nye spændende idéer, eller måske du i din daglige praksis kan bruge input og inspiration fra andre kommuner – så vil DKDK gerne dele din historie med medlemmerne her i nyhedsbrevet.

Indsend din historie til os: **Tine Johansen**, tijo01@ok-fonden.dk eller **Anne Ellemand**, akel@gentofte.dk

Mit job som demenskoordinator

Tine Johansen, ansvarlig for demensindsatsen og praktikansvarlig, OK-Fonden, Kong Frederik IX's hjem

Fra medlem til medlem

Foto: Tine Johansen © Ok-fonden

Mit navn er Tine Johansen og min stillingsbetegnelse er *ansvarlig for demensindsatsen*. Derudover er jeg ansvarlig for de elever huset modtager i praktik fra SoSu-skolerne. Jeg er uddannet social- og sundhedsassistent, og har taget Birgitte Vølunds demenskoordinator uddannelse, samt en diplom i aldring og demens fra Professionshøjskolen Metropol.

Jeg er ansat i OK-fonden, på et af deres plejecentre i Frederiksberg kommune. Her sidder jeg i en stabsfunktion, hvor jeg samarbejder med ledelsen om at fremme den personcentrede omsorg for vores beboere med demenssygdomme.

I det daglige tilretteligger jeg selv mit arbejde. Jeg har flextid, så jeg kan møde ind og tale med dag-, aften- og nattevagter. Det er vigtigt, at jeg hurtigt er tilgængelig for medarbejdere og kollegaer, når de har behov for min hjælp. Vi har i en del år arbejdet ud fra de socialpædagogiske principper. Derudover arbejder vi også ud fra den løsningsfokuseret tilgang LØFT, som består af teoriernes anerkendende kommunikation-systemisk tænkning og den narrative teori.

Vi har gennem de sidste mange år haft ca. 70 pct. beboere med en demensdiagnose og vores aktivitetscenter har primært et optag af borgere med den diagnose eller hukommelsesproblematikker.

Det førte med sig, at vi på et tidspunkt oprettede en afdeling for beboere med demensdiagnoser. Ved oprettelsen af denne afdeling var jeg ansvarlig for ansættelse af personalet og hvilket tiltag, der skulle til for, at dette kunne lykkes. Et af tiltagene var, at medarbejderne skulle arbejde ud fra de socialpædagogiske principper, hvilket resulterede i, at vi forbyggede eventuelle brug af magt-

anvendelser. Yderligere så vi en udvikling hos personalet i støtten af vores beboere i at fungere og leve på egne betingelser. Vi vægtede også at arbejde med at understøtte den enkelte i relationerne med de andre. Man skal ikke underkende, at flyttet på plejecenter/-hjem kan sidestilles lidt med at flytte i kollektiv, så at indgå i relationer kan være vigtig.

En af mine mange arbejdsopgaver er at understøtte udviklingen af læringsmiljø på hjemmet. Dels laver jeg undervisning i demens. Undervisningen kan være for en gruppe medarbejdere, men også sidemandsoplæring. Min dag bruges også på at vejlede og understøtte faglig refleksion af medarbejdere i komplekse opgaver i forhold til pleje af beboere med demens. Det er især her, vi kan arbejde med socialpædagogikken og evige aktuelle Tom Kitwood, som er fortæller for et omsorgsmiljø, der bl.a. beskæftiger sig med anerkendelse af evner og følelser.

En anden af mine arbejdsopgaver er, at jeg er igangsætter ved værgemålsansøgninger, det kan være i samarbejdet med beboeren selv, eller med råd og vejledning til de pårørende.

Kontakten til pårørende er også en af mine vigtige arbejdsopgaver. Det kan selvsagt også være vanskeligt at være pårørende til et menneske med demenssygdom, som bor på et plejecenter/-hjem. Jeg står til rådighed ved samtaler, hvor mit mål er, at de pårørende føler, jeg kan hjælpe dem til at se nye muligheder i samværet med deres nærtstående, og at de bevarer overskuddet til sig selv.

Aktuelt i mit job lige nu sidder jeg med i en projektgruppe i OK-fonden. Her arbejder vi med det praksisnære kompetenceløft af medarbejdere på alle plejecentre under OK-fonden. Målet for projektet er at uddanne nøglepersoner på vores plejecentre inden for demensområdet. Et arbejde jeg finder super interessant, og som jeg glæder mig til at arbejde videre med hen over sommer og efterår. Hvad der sker derefter, ved jeg ikke helt, men jeg arbejder i en organisation, der udvikler sig hele tiden, så et eller andet kommer der.